

VSE, KAR JE PRAVI! V zvezi z notico, v kateri omenjamo hvalevredno stremenje mestnega načelnika, da doseže znižanje že res neznošnih najemnin, omenjamo prav tipičen slučaj: Neki najemnik v mestnih poslopih plača za zelo temni in neprimerni obratni lokal mesečno Din 600, a razsvetljava po dnevi ga stane mesečno Din 400. Svota Din 1000 vržena za tak lokal — odgovarja razmeram v vele mestu, ne pa v — provinci. Prepričani smo, da bo širokogrudna uvidevnost odgovornih činiteljev vzela take slučaje v pretres in v smislu pravičnosti tudi to vprašanje uredila. Inspirator te notice nikakor ne misli oškodovati drugih, katerim je nekdanja pristranost šla čez mejo in mero na roke, ampak zgolj pravično ureditev vprašanja najemnin, kar je sedaj — aktualno. Pa tudi gospodarsko stanje zahteva tako reformo! —

PROSIMO POJASNILA! — Neki ptujski gospod je vrnil na zasebni naslov mu doposlani časopis. V to svrhu se je poslužil rdečega pečata urada, pri katerem je nameščen. Cetudi ni „Bog“ pri dotičnem uradu, vendar se vsaj smatra za takega. Predmetna številka ni izgubljena, ampak je predložena na mesto, kjer imajo zakonito pravico odločevati o zlorabi uradne oblasti.

Naročniki pozor!

Danes smo vsem naročnikom priložili položnice.

Prosim vse one p. n. naročnike, ki so v zaostanku z naročnino, da isto nemudoma poravnajo, ker le na ta način bomo v stanju, naš list vzdrževati in ga tudi redno dostavljati. — Vse one pa, ki so naročnino že poravnali, prosimo, da si poštno položnice shranijo in jih porabijo prihodnjič. — Uprava.

Čuk piše ...

Moje 20. in poslednje poročilo ...

Včasih priki in ne s mo človeku, a n-pak tudi čuku nevolja do — grla. Ako se pa v grlu prehladiš, je še večji križ. Zato sem sklenil iti v pokoj, to svojo namero sem razodel svetu iz stolpa ptujskega gradu. Na moj klic se je zbralo krog mene vse polno čukov in sov 13 po številu. Prifrčali so od vseh krajev, kakor da smo se zmenili. Pa smo začeli zborovati. Izvolili so me za „oberčuka“ in obljubljali vso pomoč, podediški mi v znak priznanja „orden ostrega kljuna“ I. razreda. Nato sem imenoval svojega adjutanta za „ptujskega čuka“, naslednji pa so po lepi svobodnji izbrali naslove: hajdinski, vrbanški, ormoški, središki, haloški, mariborski, pohorski, lutomerški, podavski, rogozniški. Dočim so tri sove dobile naslov mojih tainic. Ugotovili smo, da je nekaj mest še nezasedenih, kar se bo rešilo s prihodnjim obračunom. Okrog 4. ure zjutraj je naš posvet, rotem ko so vsi moji pomočniki dobili natančna navodila, — zaključil — Drgovo na poročila pa so sledeča:

Ptujski čuk poroča:

Da bi v Ptujju ne bila ugodna tla za pravo narodno slogo, se zadnjič dokazalo šest ptičev. Po naročilu sem sfrčal v dalmatinsko klet k Orlu in sem našel tam poleg ljubke Orlice tudi sokolico, prižgolel je Slavec, a Kukavica je bila šesta v našem krogu ... Govoriti smo samo složne stvari, kakoršnih v Ptujju le redkokedaj slišiš. Bogve, če so druge živali — inkluzivno homo sapiens — tako složni, ko mi ptiči tako različnih vrst?! —

Eden ptujskih pekov je prišel na originalno misel, kako tlati žemljam več-

to težo. Dal je svinčene šibre v testo in sedaj leži zadeva v želodcu policije in bo še obtežila marsikoga. — V nekem „salonu“ sem slišal Ptujčana, ki je slovesno obljubil, da je zadnji čas za „slovenske špraha se anlernati“ ... Vendar košček spoznanja! —

Hajdinski čuk poroča!

Hajdina je krasna — dežela. Ako Hajdinčanom namreč voščiš uljudno: Dober večer, te nahrulijo, češ, zakaj jih ogovarjaš, ko te niso ničesar vprašali; ako pa greš tiho skozi Hajdino, te obstopijo s koli in učijo lepega vedenja: „Ferdamanj piružlek, kaj ne veš, kak se šika pozdravljati?“ — Jaz jih že oddaleč pozdravljam in se jih nič ne bojim, ker pódnevi spim v zvoniku, kjer tako lepo pojo hajdinski zvonovi. Ti moji sovražniki pa so zimske lastavice po imenu A. C. R. H. F. B. P. Č. itd. Zmeraj čebljajo, kaj in kako bi zgago delali čuku, ki jih je odkril. — Slišal sem, da bodo oče župan vse storili, da se razni lumpaciji naučijo pameti in da bodo Ptujčani zopet radi prihajali v — Hajdino brez nožev in pasjih bičev ... Kar pa tudi v cerkev ne hodijo, se jih tudi župnikova beseda ne prime, teh grdob hajdinskih. Drugič bom bolj „hecen“, danes sem — jezen. —

Ormoški čuk

poroča, da je tam konec brezposelnosti in krize. Razni trgovci in gostilničarji so si najeli ljudi, ki mečejo stranke v lokale, četudi hočejo kupiti „na puf“; nekdanj so jih metali na cesto, zdaj pa je narobe. — Spotoma sem srečal središkega tovariša, ki mi je pravil, naj se v Ptujju nič ne brigam za Hajdino, kjer imajo vsa okna s papirjem „zaflkana“ in svojega poročevalca. Ljubemu tovarišu sem se zahvalil prav lepo. — V Ormožu so mi obsjubili več „hecov“ od

pokojne in sedanje politike in take stvar, kakoršnih še svet ni čul. — Središki kolega mi je pravil, da so Središčani z novo besedo obogatili slovnico. Ako se dva zaljubita, pravi dekle veselo svoji tovarišici: „Dnes pa sma se s Lojzkom — včuknula!“ —

Ptujski čukec pesnikuje:

Pri Karli gramofon prepeva, da v „Herngasso“ gor odmeva in se vsi svetniki vesele nad Mucko, ki „zauber“ je dekle. — Dosti res ni tu prostora, a vse dobiš kot bitu mora, ker Karla, naša „Donna Clara“ z ljubeznivostjo vse goste čara ... Med oštirjaši nima zlepa para! — Ako se pa Mjčika kdaj „včuknula“ bo v mene, tedaj gotovo pokora huda me zadene. (To pesmico smo našli v gnezdu malega čukeca, in zdaj vemo, kam ta mladč že odhaja ... Te bom že dobil, falotek! —)

Ptujski čukec

je odkril nov „hec“. Castito poročene-ga Antona Harastoviča, komika kontin. glas, ki je poln vseh muh, je iskala ob priliki nekega gostovanja neka „Elza“. Cednostni Tone se je prestrašil, ker ni vedel, kako in kaj je z zadevo. Poročevalec te „vesele novice“ (g. Fijan) ga je peljal v neki salon, kjer so mu povedali, da ga čaka namesto domnevne „Elze“ — prav vesel fant Ignac Aršič — pri — „Judennacu“. Hudobni jeziki pa so že bili pripravljeni na razne kombinacije ... „Ptujski čuk“ pa ne pusti, da bi se Tonetu Harastoviču, ki tudi mrliču pričara na ustne smeh, očitala kaka grdobija —

To pa brez ozira na okolnost, da so od matrone do kevice vse Ptujčanke zelo zavzete za A. H. — brez greha seveda! —

Autošpedicija

PTUJ

—Gostilna Zupančič—

Franc Simonič

vozi in prevzame za prevoz vsakovrstno blago dnevno Ptuj—Maribor in obratno. Cene solidne, postrežba točna!

Konec tarnanja o krizi v prašičeriji!

Ceno prašičem odločuje:

Previdna reja, t. j., da se zredijo in ne obolijo!

To dosežete, ako dodenete k krmi vsaj dvakrat tedensko oblastveno preizkušeni

„MASTELIN“

ki se dobi v vseh trgovinah po Din 3.— in 6.—.

Kjer tega ni, pišite na glavno zalogo A. KOSEC — Maribor, Tezno.

V Ptujju se dobi „Mastelin“ v trgovini

ARTENJAK & SCHOSTERITSCH.

Spalnica

obstoječa iz 2 postelj, 2 omar za obleko, 2 nočnih omaric — je poceni na prodaj. — Vprašati v kavarni „Evropa.“ —

ZVITO

Pavel (Lojzetu): Povej mi, ali ne bi ti hotel nocoj večerjati z menoj?

Lojze: Zakaj pa ne! Bravo! —

Pavel: Dobro. Ob sedmih zvečer me pričakuj za gotovo, ker bi sicer bila Tvoja žena jezna, če bi večerja dalj časa stala. —

OČE V KRIZI: „Otroci, vi pa res ne veste, kako vam je dobro. Jaz sem v svoji mladosti dostikrat trpel pomanjkanje!“

Tedaj se odreže mali Pepček: „Ljubite atek, kako te ima bogec rad, da si prišel k nam. Pri nas imaš vsega dovolj!“ —

MLADOPOROČENA GOSPODINJA (prihiti v sobo k svojemu možu vsa prestrašena): „Janko, Janko — pridi hitro! Naša Micka sedi zamišljena v kuhinji, ima pred seboj nekaj praznih vinskih steklenic in hoče iz makaronov splesti — jopico — Brž po zdravnika!“

Janko (se vrne): Saj bo dobro skuhala, ne boj se srček!“ (Za sebe: Če ne bi imeli kuharice, bi pač bil potreben zdravnik — meni) —



TIVAR-obleke

samoprodaja

V. RIBIČ — PTUJ

Kam se obrnem naj, če hočem dobro kavo, čaj, — čokolado, limonado in prigrizek za naslado? Radio veselo tukaj svira, tu meščan in kmet se zbira!

I. ŠTUHEC

PTUJ PANONSKA ULICA

ŠIRITE NARODNO SLOGO

Kdor oglašuje napreduje!